

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 2 2020, nummers 37 – 58 vrijdag 17 januari 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	4
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Monumentenwet 1988.....	13
Planschade.....	14
Natuurbescherming.....	15

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Waterwet.....	16
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	16
Bestuursrecht overig.....	17
APV.....	17
Belastingdienst-Toeslagen.....	17
Drank- en horecawet.....	18
Vreemdelingenrecht.....	19
Inreisverbod	19
Vreemdelingenbewaring	20
Procesrecht.....	20

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 37

ABRS, 24-12-2019, 201903041/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Haarlem.

Awb 3:5, 3:9

BESLUIT. De bepalingen uit afdeling 3.3 van de Awb, waaronder artikel 3:9, zijn alleen van toepassing op adviseurs als bedoeld in artikel 3:5 van de Awb.

Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 22 februari 2017,

[ECLI:NL:RVS:2017:466](#). Uit artikel 3:5 van de Awb volgt dat een adviseur in de zin van afdeling 3.3 van de Awb bij of krachtens wettelijk voorschrift moet zijn belast met het adviseren inzake door een bestuursorgaan te nemen besluiten.

[ECLI:NL:RVS:2019:4392](#)

JnB2020, 38

MK ABRs, 24-12-2019, 201904262/1/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Oost (nu: het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam).

Awb 6:12 lid 2 en 3

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Wanneer de wettelijke termijn voor het nemen van een besluit is verstreken, is gelet op artikel 6:12, tweede en derde lid, van de Awb in beginsel een ingebrekestelling vereist in de gevallen dat tegen het niet tijdig nemen van een besluit (voor de eerste maal) beroep wordt ingesteld bij de bestuursrechter. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 8 maart 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:673](#). Ditzelfde geldt wanneer de bestuursrechter het bestuursorgaan heeft opgedragen een nieuw besluit te nemen maar geen termijn heeft bepaald waarbinnen dat besluit moet worden genomen. Anders ligt dit wanneer de bestuursrechter een termijn heeft gesteld en het bestuursorgaan zich, ondanks het gezag van deze rechterlijke uitspraak, daaraan niet houdt. In dat geval is het bestuursorgaan al na afloop van de in de uitspraak bepaalde termijn in verzuim om een besluit te nemen.

[ECLI:NL:RVS:2019:4403](#)

JnB2020, 39

Rechtbank Oost-Brabant, 18-07-2019 (publ. 13-01-2020), SHE 17/3241

bestuur van de raad voor rechtsbijstand, verweerder.

Awb 7:13 lid 3

HOORPLICHT. I.c. heeft het horen plaatsgevonden door de voorzitter en één ander lid van de Commissie. Niet is gebleken van een opdracht om in deze samenstelling te horen en gelet hierop is het horen in strijd met artikel 7:13, derde lid, van de Awb geschied. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 22 april 2015, ([ECLI:NL:RVS:2015:1311](#)) en 15 mei 2019

([ECLI:NL:RVS:2019:1551](#)). Hierin wordt geen grond gezien voor vernietiging van het bestreden besluit omdat het horen heeft plaatsgevonden door meer

personen dan op grond van de Awb is vereist. Verder is in het advies van de Commissie vermeld dat het derde commissielid weliswaar niet aanwezig was op de hoorzitting, maar dat dit lid wel betrokken is geweest bij de beoordeling en het uitbrengen van het advies. Aannemelijk is dat eiseres en haar rechtsbijstandverlener door deze gang van zaken niet zijn benadeeld.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:4280](https://ecli.nl/RBOBR:2019:4280)

JnB2020, 40

MK ABRS, 15-01-2020, 201807663/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

Awb 6:13

HOGER BEROEP. I.c. bestond er voor [appellante] geen aanleiding om beroep in te stellen tegen het door [partij] bij de rechtbank bestreden besluit omdat dit besluit voor [appellante] gunstig was. Artikel 6:13 van de Awb staat daarom niet in de weg aan het hoger beroep. Gelet hierop staat verder geen rechtsregel eraan in de weg dat [appellante] in hoger beroep gronden aanvoert over punten, waarvan zij bij de rechtbank te kennen zou hebben gegeven, wat daar ook van zij, dat zij deze niet betwist.

[ECLI:NL:RVS:2020:103](https://ecli.nl/RVS:2020:103)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2020, 41

MK CbB, 07-01-2020, 12/858 e.v.

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (voorheen ook de staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie), verweerder.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 6

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) 47

REDELIJKE TERMIJN. I.c. aanleiding om in de voorliggende zaken vanwege bijzondere omstandigheden te oordelen dat in beginsel een totale lengte van de procedure van vijf jaren nog redelijk is te achten.

Besluiten waarbij de Directeur RVV onder toepassing van de (toen geldende)

Gezondheids- en welzijnswet voor dieren en het (toen geldende) Besluit verdachte dieren bepaalde evenhoevige dieren verdacht heeft verklaard van mond- en klauwzeer, en op grond van de Gwd een aantal maatregelen heeft opgelegd respectievelijk aangezegd in verband met deze verdenking, waaronder vaccinatie en vervolgens doding van deze dieren. [...]

8.1 Alle appellanten hebben verzocht om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6 van het EVRM en, sinds 1 december 2009, artikel 47 van het Handvest. [...]

8.2.2 Het College dient eerst de vraag te beantwoorden naar welk recht de verzoeken van appellanten moeten worden beoordeeld. Op 1 juli 2013 is de Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten, voor zover betrekking hebbend op schadevergoeding, in werking getreden. Ingevolge artikel IV, eerste lid, van deze wet, blijft op schade veroorzaakt door een besluit dat werd bekendgemaakt of een handeling die werd verricht voor het tijdstip waarop deze wet voor dat besluit of die handeling in werking is getreden, het recht zoals dat gold voor dat tijdstip van toepassing. In zaken waarin het per 1 juli 2013 ingetrokken artikel 8:73 van de Awb door genoemd artikel IV, eerste lid, bij die intrekking zijn werking heeft behouden, kan de rechter een vergoeding van immateriële schade wegens overschrijding van de redelijke termijn toekennen met overeenkomstige toepassing van die bepaling (zie het arrest van de Hoge Raad van 10 juni 2011, [ECLI:NL:HR:2011:BO5046](#)). Nu de verzoeken van appellanten om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn in dit geval betrekking hebben op procedures naar aanleiding van besluiten die vóór 1 juli 2013 bekend zijn gemaakt, is hierop het recht van toepassing zoals dat gold vóór 1 juli 2013.

8.2.3 De vraag of de redelijke termijn is overschreden, moet worden beoordeeld aan de hand van de omstandigheden van het geval. Daarbij zijn van betekenis de ingewikkeldheid van de zaak, de wijze waarop de zaak door het bestuursorgaan en de rechter is behandeld, het processuele gedrag van appellant gedurende de hele procesgang en de aard van de maatregel en het daardoor getroffen belang van appellant.

8.2.4 Bij de beoordeling of, en zo ja, in hoeverre sprake is van overschrijding van de redelijke termijn dient de duur van de procedure als geheel in aanmerking te worden genomen. Dit geldt ook indien na bezwaar en een eerdere vernietiging in beroep de herziene beslissing op bezwaar aan de rechter wordt voorgelegd en hangende die behandeling een verzoek om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn wordt gedaan. Het voorgaande brengt mee dat in de onderhavige zaken tot uitgangspunt moet worden genomen de duur van de procedures sinds de ontvangst door verweerder van de bezwaarschriften tegen de primaire besluiten van de Directeur RVV van 29 maart 2001.

8.2.5 Het gaat hier om niet-punitieve procedures die volgen op primaire besluiten die zijn bekendgemaakt vóór 1 februari 2014. Het College heeft in zijn uitspraak van 25 juni 2009 ([ECLI:NL:CBB:2009:BJ2560](#)) in 5.8.3 overwogen:

“In zaken als de onderhavige, waarin de rechtmatigheid van maatregelen in verband met de uitbraak van een besmettelijke dierziekte aan de orde is, is naar het oordeel van het College in beginsel een totale lengte van de procedure - voor de behandeling van het bezwaar en vervolgens het beroep bij het College - van drie jaren nog redelijk te achten. Hierbij is ervan uitgegaan dat de behandeling van het bezwaar ten hoogste één jaar en de behandeling van het beroep ten hoogste twee jaar in beslag neemt.”

8.2.6 Het College ziet aanleiding om in de voorliggende zaken te oordelen dat in beginsel een totale lengte van de procedure van vijf jaren nog redelijk is te achten. Hierbij is ervan uitgegaan dat de behandeling van het bezwaar ten hoogste twee jaar en de behandeling van het beroep ten hoogste drie jaar in beslag neemt. De volgende bijzondere omstandigheden geven aanleiding tot dit oordeel: de aard en omvang van de aan de orde zijnde problematiek, de grote maatschappelijke betekenis van de in deze

zaken centraal staande besluiten van verweerder, de grote complexiteit en omvang van de zaken, en de daarmee samenhangende (ook technische) aard en grote omvang van het verrichte onderzoek, met inbegrip van de noodzaak voor het College drie deskundigen te benoemen op het gebied van virologie en microbiologie die een onderzoek hebben ingesteld en daarvan aan het College schriftelijk verslag hebben uitgebracht.

8.2.7 Bij de beoordeling van de vraag of de redelijke termijn is overschreden, blijft de tijd die gemoeid is geweest met het afwachten van een prejudiciële beslissing buiten beschouwing, mits het afwachten van die beslissing redelijk is. Het College is van oordeel dat het afwachten van de beide prejudiciële beslissingen in de voorliggende zaken redelijk is geweest. De tijd die gemoeid is geweest met het verkrijgen van deze prejudiciële beslissingen zal dan ook buiten beschouwing worden gelaten. Deze tijd vangt aan op de dag na verzending van de verwijzingsuitspraak door de nationale rechter en eindigt op de dag van openbaarmaking van de prejudiciële beslissing door het Hof van Justitie.

8.2.8 Indien de redelijke termijn is overschreden wordt, behoudens bijzondere omstandigheden, verondersteld dat de belanghebbende immateriële schade heeft geleden in de vorm van spanning en frustratie. Voor de bepaling van de hoogte van de toe te kennen vergoeding van immateriële schade is de mate waarin de betrokkene daadwerkelijk spanning en frustratie heeft ondervonden in beginsel niet van belang. [...]

8.2.10 De omstandigheid dat zaken van verschillende belanghebbenden gezamenlijk zijn behandeld kan een zodanig matigende invloed hebben op de spanning, het ongemak en de onzekerheid die worden ondervonden door een te lang durende procedure, dat dit een reden kan vormen om de wegens schending van de redelijke termijn toe te kennen schadevergoeding te matigen. De hier aan de orde zijnde procedures zijn grotendeels gezamenlijk behandeld. Gelet op het uitzonderlijke karakter en de extreem lange duur van de hier aan de orde zijnde procedures zal het College de wegens schending van de redelijke termijn toe te kennen schadevergoeding, op één uitzondering na, niet matigen. [...]

[ECLI:NL:CBB:2020:1](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 42

MK ABRS 15-01-2020, 201901012/1/A1

college van gedeputeerde staten van Gelderland (gedeputeerde staten).

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Neder-Betuwe (college).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.7 lid 1, 2.11

Besluit omgevingsrecht 2.2aa, 5.21, 6.10a

Wet natuurbescherming 3.1

WABO. NATUURBESCHERMING. i-VERGUNNING. Het is aan het college van B&W om te beoordelen of een i-vergunning is vereist. Daarbij hoeft het college, indien het tot de conclusie komt dat een i-vergunning niet is vereist, niet eerst de aanvraag aan de gedeputeerde staten voor te leggen. Gedeputeerde staten kunnen, zoals in dit geval ook is gebeurd, in een dergelijk geval rechtsmiddelen aanwenden tegen verlening van de aanlegvergunning.

In dit geval kan overtreding van artikel 3.1 van de Wnb worden voorkomen door de werkzaamheden buiten het broedseizoen uit te voeren. Om dat te bereiken heeft de rechtbank de drie mitigerende maatregelen, genoemd in het besluit op bezwaar, als voorschrift aan de omgevingsvergunning verbonden.

Gedeputeerde staten hebben niet aannemelijk gemaakt waarom daarmee niet voldoende is gewaarborgd dat artikel 3.1 van de Wnb niet wordt overtreden.

[...] het college [heeft] omgevingsvergunning verleend aan de maatschap voor het boller leggen van bestaande akkers en het aanleggen van natuurvriendelijke oevers.

[...] 3.1. Zoals de rechtbank terecht heeft vastgesteld en tussen partijen niet in geschil is, is een aanlegvergunning vereist voor het ophogen van het perceel.

[...] 3.2. Het perceel behoort tot een weidevogelgebied. In de Wnb zijn bepalingen opgenomen die strekken tot bescherming van plant- en diersoorten waaronder weidevogels. In bepaalde gevallen is een ontheffing op grond van de Wnb vereist. Vast staat dat de maatschap een dergelijke ontheffing niet heeft aangevraagd. Nu er geen ontheffingsprocedure loopt, is mogelijk ook een omgevingsvergunning vereist als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, van de Wabo (hierna: i-vergunning). Op grond van artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo zou de aanvraag dan ook betrekking op de i-vergunning moeten hebben.

Als de werkzaamheden voor de op het perceel aanwezige weidevogels leiden tot het overtreden van één van de verboden genoemd in artikel 3.1 van de Wnb, dan is op grond van artikel 2.2aa, aanhef en onder b, van het Bor een i-vergunning vereist. In dat kader moet er een verklaring van geen bedenkingen worden afgeven door gedeputeerde staten voordat het college tot verlening van die vergunning over kan gaan. Het is aan het college om te beoordelen of een i-vergunning is vereist. Daarbij hoeft het college, indien het tot de conclusie komt dat een i-vergunning niet is vereist, niet eerst de aanvraag aan de gedeputeerde staten voor te leggen. Dit betekent echter niet dat voor gedeputeerde staten geen mogelijkheid bestaat om de vergunningverlening tegen te houden dan wel zijn standpunt hierover naar voren te brengen. Gedeputeerde staten kunnen, zoals hier ook is gebeurd, in een dergelijk geval rechtsmiddelen aanwenden tegen verlening van de aanlegvergunning. In dat kader kan aan de orde worden gesteld of een i-vergunning met de daarbij behorende verklaring van geen bedenkingen is vereist. Anders dan gedeputeerde staten lijken te stellen, is er dus wel een mogelijkheid om te voorkomen dat het weidevogelgebied negatief wordt beïnvloed door allerlei ten onrechte vergunde werkzaamheden.

[...] 3.5. De rechtbank heeft gelet op de hiervoor genoemde onderzoeken terecht overwogen dat het in artikel 3.1 van de Wnb opgenomen storingsverbod niet wordt overtreden. Er is derhalve geen i-vergunning vereist. De rechtbank heeft daarbij terecht verwezen naar de quickscan waaruit valt af te leiden dat de verhoging geen wezenlijke

invloed heeft op de staat van instandhouding van de weidevogels kievit en scholekster, mits geen werkzaamheden worden uitgevoerd in het broedseizoen. Daaruit volgt ook dat de aanlegvergunning, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, in zoverre terecht is verleend. In hetgeen gedeputeerde staten over de quickscan hebben aangevoerd, ziet de Afdeling geen aanleiding om te twijfelen aan de juistheid daarvan. Hoewel het wenselijker was om een onderzoek te starten voordat de werkzaamheden, die zijn stilgelegd, waren aangevangen, bleek het na aanvang van die werkzaamheden nog steeds mogelijk om te onderzoeken welke weidevogels voor de werkzaamheden op het perceel aanwezig zouden kunnen zijn geweest en wat voor gevolgen de werkzaamheden zullen hebben voor die vogels, hetgeen hier ook is gebeurd. In het rapport van Altenburg & Wymenga wordt gesteld dat de werkzaamheden gevolgen hebben voor de grutto en tureluur maar gelet op de door het college en de maatschap overgelegde onderzoeken was het perceel al voor de werkzaamheden niet geschikt voor deze vogels. Deze vogels komen, gelet op die onderzoeken en het verhandelde ter zitting weliswaar wel voor elders in het weidevogelgebied maar niet op het perceel waar de werkzaamheden plaats zullen vinden. De Afdeling is van oordeel dat voor de beantwoording van de vraag die hier aan de orde is, slechts van belang is of de werkzaamheden van invloed zijn op de weidevogels die zijn te verwachten op het perceel en niet voor het gehele weidevogelgebied.

Uit de quickscan volgt dat overtreding van artikel 3.1 van de Wnb kan worden voorkomen door de werkzaamheden buiten het broedseizoen uit te voeren. De Afdeling ziet met de rechtbank geen aanleiding om hieraan te twijfelen. Om te bereiken dat de ophoging buiten het broedseizoen plaatsvindt, heeft de rechtbank de drie mitigerende maatregelen, genoemd in het besluit van 16 mei 2018, als voorschrift aan de omgevingsvergunning verbonden. Gedeputeerde staten hebben niet aannemelijk gemaakt waarom daarmee niet voldoende is gewaarborgd dat artikel 3.1 van de Wnb niet wordt overtreden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:74](#)

JnB2020, 43

ABRS, 15-01-2010, 201902232/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Veere.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a

WABO. UITLEG BEGRIP EIGENAAR IN PLANREGELS. Omgevingsvergunning verbouwen woonhuis en realiseren vakantiewoning.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college bij de uitleg van het begrip "eigenaar" heeft kunnen aansluiten bij de ruimere uitleg van dit begrip die de Afdeling in haar uitspraak van 19 december 2012

[ECLI:NL:RVS:2012:BY6667](#) heeft gegeven. In die uitspraak heeft de Afdeling overwogen dat uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening als zodanig niet van belang is dat de eigenaar een woning zelf permanent bewoont in geval van verblijfsrecreatie in een bij de woning behorende aan- of uitbouw of een bijgebouw. De Afdeling ziet geen aanleiding daar thans anders over te oordelen. Voor zover [appellant] en anderen betogen dat de ruimere uitleg van het begrip

"eigenaar" in strijd is met artikel 19, lid 19.3, onder 19.3.2, onderdeel f, van de planregels omdat de aanvrager in dit geval weliswaar eigenaar is van het pand, maar geen bewoner, geldt ook hierbij dat uit een oogpunt van goede ruimtelijke ordening als zodanig niet van belang is dat de aanvrager/eigenaar tevens bewoner is van de woning.

[ECLI:NL:RVS:2020:81](https://ecli.nl/RVS:2020:81)

JnB2020, 44

ABRS, 15-01-2020, 201809408/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1, aanhef en onder a, onder 1° en 2°

WABO. DIGITALE PLANREGELS. KENNELIJKE VERSCHRIJVING.

Omgevingsvergunning oprichten woongebouw. In dit geval heeft de rechtbank de toelichting van het college dat sprake is van een kennelijke verschrijving in de digitaal te raadplegen planregels terecht gevolgd. Nu de digitale versie een kennelijke verschrijving bevat, geeft de inhoud hiervan geen aanleiding tot een andere uitleg dan de papieren versie en volgt uit zowel de digitale als de papieren versie dat wonen is toegestaan.

[ECLI:NL:RVS:2020:77](https://ecli.nl/RVS:2020:77)

JnB2020, 45

MK ABRs, 15-01-2020, 201902376/1/A1

college van college van gedeputeerde staten van Limburg.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.31 lid 1 en 2, 2.33 lid 1

Wet geurhinder en veehouderij (hierna: Wgv)

Regeling geurhinder en veehouderij (hierna: Rgv)

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Abm)

Activiteitenregeling milieubeheer (hierna: Arm)

WABO(-milieu). Wijziging vergunningvoorschriften. Ontoelaatbaar nadelige milieugevolgen kunnen niet alleen tot intrekking van een vergunning, maar ook tot wijziging van voorschriften leiden.

Een nieuw inzicht over de effectiviteit van een bepaalde techniek is niet aan te merken als een technische ontwikkeling in de zin van artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo. Met het gewijzigde inzicht verandert de techniek immers niet.

Het Abm en de Arm regelen niet welk type luchtwasser moet worden gebruikt, maar bevatten rechtstreeks werkende regels ter waarborging van de goede werking van luchtwassystemen. De verleende omgevingsvergunning, noch het Abm of de Arm bepaalt welk geurverwijderingsrendement het vergunde luchtwassysteem moet hebben.

1. Bij besluit van 21 januari 2014 heeft het college voor de varkenshouderij een revisievergunning als bedoeld in artikel 8.4 van de Wet milieubeheer verleend. [...]

2. Met ingang van 20 juli 2018 is bijlage 1 bij de Rgv gewijzigd (Stcrt. 2018, nr. 39679). Daarbij is de geuremissiefactor behorende bij stalsysteem BWL 2009.12 verhoogd. Dat is gedaan naar aanleiding van uitgevoerd onderzoek naar de effectiviteit van luchtwassystemen in de praktijk. Uit onderzoek van de Wageningen University & Research (WUR) was naar voren gekomen dat de geurreductie van de gecombineerde luchtwassystemen in de praktijk veel lager is dan waar in de Rgv van werd uitgegaan. De staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat heeft daarom besloten de geurreductiepercentages van gecombineerde luchtwassystemen voorlopig gelijk te stellen aan die van enkelvoudige luchtwassystemen. Voor het vergunde luchtwassysteem betekent deze wijziging dat niet meer wordt uitgegaan van een geurreductie van 85%, maar van 45%.

3. Naar aanleiding van deze ontwikkeling hebben de maatschap en anderen het college verzocht de omgevingsvergunning in te trekken, dan wel zodanig te wijzigen dat de vergunde bedrijfsvoering tenminste voldoet aan de wettelijke eisen van de Wgv, gebaseerd op de meest actuele milieuzichten.

Bij het besluit van 1 november 2018 heeft het college geweigerd om de omgevingsvergunning in te trekken. Het heeft met toepassing van artikel 2.31, tweede lid, onder b, van de Wabo de aan de vergunning verbonden voorschriften gewijzigd. De wijzigingen houden kort weergegeven in dat een meetverplichting, streefnormen en grenswaarden voor de geuremissie zijn opgenomen. De streefnormen zijn gebaseerd op een geurverwijderingsrendement van het luchtwassysteem van 85% en de grenswaarden op een rendement van 45%. [...]

Weigering om in te trekken [...]

6.2. Voordat een omgevingsvergunning geheel of gedeeltelijk kan worden ingetrokken wegens ontoelaatbaar nadelige milieugevolgen, moet ingevolge artikel 2.33, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wabo worden nagegaan of de nadelige gevolgen met een wijziging van vergunningvoorschriften voldoende kunnen worden beperkt. Als dat zo is, zal met een wijziging van de voorschriften moeten worden volstaan. Dit betekent dat ontoelaatbaar nadelige milieugevolgen niet alleen tot intrekking van een vergunning, maar ook tot wijziging van voorschriften kunnen leiden. Daarnaast kunnen voorschriften in het belang van de bescherming van het milieu worden gewijzigd in een situatie waarin de inrichting geen ontoelaatbaar nadelige gevolgen voor het milieu veroorzaakt. Daargelaten of het college de milieugevolgen van de inrichting, zoals deze is vergund, als toelaatbaar of ontoelaatbaar aanmerkt, is het besluit van 1 november 2018 op dit punt dus niet innerlijk tegenstrijdig. De aangevallen uitspraak is dat evenmin.

De door de maatschap en anderen aangehaalde uitspraak van 13 december 2017 [Red.: [ECLI:NL:RVS:2017:3423](#)] heeft geen betrekking op de situatie dat de emissiefactoren van de Rgv na de vergunningverlening zijn gewijzigd. Die zaak betreft bovendien een wijziging van voorschriften met toepassing van artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo, oftewel een actualisering. Uit de uitspraak volgt niet dat in deze zaak de verleende omgevingsvergunning geheel of gedeeltelijk moet worden ingetrokken en geen ruimte bestaat voor wijziging van de voorschriften op grond van artikel 2.31, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo.

6.3. Het betoog faalt. [...]

8. De maatschap en anderen betogen dat de rechtbank ten onrechte niet is ingegaan op de vraag of het college bij de beoordeling van de geurhinder de grenzen van de beoordelingsruimte heeft overschreden door niet de meest recente algemeen aanvaarde milieutechnische inzichten te respecteren. De rechtbank heeft de Wgv aangemerkt als het exclusieve toetsingskader. Daarmee is volgens hen niet te verenigen dat het college de te verwachten geurbelasting niet overeenkomstig die wet en de Rgv heeft berekend.

8.1. Bij de vergunningverlening vormt de Wgv het exclusieve toetsingskader voor de beoordeling van de door een veehouderij veroorzaakte geurhinder. Daarbij wordt niet de werkelijke geurbelasting in aanmerking genomen, maar wordt de geurbelasting berekend met toepassing van de emissiefactor uit de Rgv.

De Wgv bepaalt niet onder welke omstandigheden een omgevingsvergunning geheel of gedeeltelijk moet worden ingetrokken. Zoals de rechtbank heeft overwogen, is voor toepassing van artikel 2.33, eerste lid, onder d, van de Wabo niet doorslaggevend of de omgevingsvergunning in het belang van de bescherming van het milieu opnieuw zou kunnen worden verleend. Om tot intrekking van een eenmaal verleende en onherroepelijke omgevingsvergunning over te kunnen gaan, moeten de door die vergunning toegestane milieugevolgen zo ernstig zijn dat zij niet slechts als ongewenst, maar zonder meer als ontoelaatbaar nadelig kunnen worden aangemerkt. Bij de beantwoording van de vraag of zich ontoelaatbaar nadelige gevolgen voordoen, heeft het college beoordelingsruimte. Die ruimte wordt onder meer begrensd door hetgeen uit de meest recente algemeen aanvaarde milieutechnische inzichten voortvloeit (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 20 april 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BQ1906](#), en 19 september 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX7699](#)).

8.2. Zoals hierboven onder 6.1 is vastgesteld, heeft het college in het besluit van 1 november 2018 erkend dat de geurnormen uit de Wgv bij een aantal woningen zullen worden overschreden, indien de geurbelasting wordt berekend met toepassing van het vastgestelde lagere rendement van het vergunde luchtwassysteem. De vraag of de geurbelasting die zal optreden ontoelaatbaar is, heeft het college echter, gelet op hetgeen onder 7.2 is overwogen, nog niet kunnen beantwoorden. Het in de Rgv vermelde reductiepercentage van 45% is blijkens de toelichting (Stcrt. 2018, nr. 39679) een niveau dat minimaal kan worden gehaald, maar niet een algemeen aanvaard milieutechnisch inzicht dat geldt voor alle stallen met het vergunde luchtwassysteem.

8.3. Het betoog faalt. [...]

Wijziging van de voorschriften [...]

10.1. Een nieuw inzicht over de effectiviteit van een bepaalde techniek is niet aan te merken als een technische ontwikkeling in de zin van artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo. Met het gewijzigde inzicht verandert de techniek immers niet. De nieuwe inzichten over de geurreductie van luchtwassers hebben ook niet geleid tot de ontwikkeling van nieuwe technieken om geur vanuit dierenverblijven te reduceren. Zoals de rechtbank heeft overwogen, wordt het vergunde stalsysteem ten tijde van het besluit van 1 november 2018 nog steeds beschouwd als de beste beschikbare techniek om de geurhinder te beperken.

10.2. Het betoog faalt.

11. De maatschap en anderen betogen dat de rechtbank heeft miskend dat uit het aan de omgevingsvergunning verbonden voorschrift 2.3 volgt dat het luchtwassysteem een geurreductierendement van 85% moet hebben. [...]

11.2. Voorschrift 2.3 [...] bepaalt onder a dat de stallen moeten zijn uitgevoerd met een gecombineerd luchtwassysteem (BWL 2009.12 van oktober 2009) met voor ammoniak en geur een verwijderingsrendement van 85%.

Aan het in dit voorschrift vermelde rendement komt geen zelfstandige betekenis toe, zoals de rechtbank heeft overwogen. Die vermelding is bedoeld als nadere beschrijving van het vergunde type luchtwasser, dat destijds in de Rgv werd beschreven als een systeem met 85% geurreductie. Anders dan het college stelt, was voorschrift 2.3, onder a, overigens in zoverre niet van rechtswege vervallen. Het Abm en de Arm regelen niet welk type luchtwasser moet worden gebruikt, maar bevatten rechtstreeks werkende regels ter waarborging van de goede werking van luchtwassystemen. De verleende omgevingsvergunning, noch het Abm of de Arm bepaalt welk geurverwijderingsrendement het vergunde luchtwassysteem moet hebben.

Hieruit volgt dat het schrappen van de vermelding van het verwijderingsrendement geen gevolgen voor het milieu heeft. De geurbelasting die de vergunde inrichting mag veroorzaken, wijzigt hierdoor niet.

11.3. Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:108](#)

JnB2020, 46

MK Rechtbank Oost-Brabant, 30-12-2019, SHE 19/1682T

college van burgemeester en wethouders van Deurne, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Wet geurhinder en veehouderij (hierna: Wgv)

Regeling geurhinder en veehouderij (hierna: Rgv)

WABO(-milieu). De Wgv is het exclusieve toetsingskader dat verweerder in acht dient te nemen bij vergunningverlening voor veehouderijen. De Wgv biedt geen rechtstreekse grondslag voor handhavend optreden jegens vergunninghoudster
Verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 8 april 2015,

[ECLI:NL:RVS:2015:1094](#). Dit toetsingskader is gebaseerd op de aanname dat als een bepaald stalsysteem wordt toegepast, de bijbehorende geurreductiefactor in de bijlage bij de Rgv wordt gehaald en dat er een geuremissie optreedt die moet worden berekend met het programma V-Stacks. Dit gaat er wel vanuit dat het desbetreffende stalsysteem werkt. Om dit te borgen, bevat het
Activiteitenbesluit milieubeheer elektronische monitoringsverplichtingen voor stalsystemen met luchtwassers (artikelen 3.123 en verder). De Nederlandse wetgever heeft nog niet voorzien in een verplichting om de geuremissie van een veehouderij daadwerkelijk te meten en vervolgens te toetsen aan rechtstreeks werkende normen. Dit neemt echter niet weg dat verweerder bij het verlenen van een omgevingsvergunning voor het wijzigen van de inrichting de BBT in acht zal moeten nemen.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:7440](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 15-01-2020, 201901510/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2020:116](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 07-01-2020, SHE 19/1682T ([ECLI:NL:RBOBR:2020:10](#));
- MK Rechtbank Den Haag, 18-12-2019 (publ. 06-01-2020), SGR 17/6215 ([ECLI:NL:RBDHA:2019:14174](#));
- Rechtbank Noord-Holland, 17-12-2019 (publ. 07-01-2020), HAA 19/355 ([ECLI:NL:RBNHO:2019:10865](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Monumentenwet 1988

JnB2020, 47

Tussenuitspraak MK ABRS, 15-01-2020, 201807681/1/A2

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Monumentenwet 1988

Erfgoedwet 9.3 lid 1 aanhef en onder a

MONUMENTENWET 1988. Toetsingskader doorhaling inschrijving in het register van beschermde monumenten. De feitelijke situatie op het moment dat de minister beslist over het al dan niet doorhalen van de inschrijving kan met zich brengen dat de minister een pand niet meer monumentwaardig acht. De minister heeft op dit punt beoordelingsruimte. Komt hij tot de conclusie dat het pand niet meer monumentwaardig is, dan ligt doorhaling van de inschrijving in de rede. Indien een pand nog steeds als monument kan worden aangemerkt, dient de minister het algemene belang bij het behoud van het pand als monument af te wegen tegen de door de verzoeker om doorhaling gestelde belangen bij beëindiging van de monumentenstatus. De minister heeft hierbij beleidsruimte.

[...] doorhaling van de inschrijving van het pand [...] in het monumentenregister ingewilligd.

[...] 8. De bevoegdheid van de minister op grond van artikel 8, eerste lid, van de Monumentenwet 1988 om een inschrijving in het register van beschermde monumenten door te halen, is discretionair van aard. Dit betekent dat de minister beslissingsruimte heeft (zie de eerder vermelde uitspraken van de Afdeling van 21 september 2011 [Red: [ECLI:NL:RVS:2011:BT2148](#)] en 28 september 2016 [Red: [ECLI:NL:RVS:2016:2555](#)]). Zoals de Afdeling eerder in haar uitspraak van 28 september 2016 heeft geoordeeld ligt bij de beoordeling van een verzoek om doorhaling eerst de vraag voor of een pand nog steeds als monument in de zin van de Monumentenwet 1988 kan worden aangemerkt. Daarbij geldt dat het aanwijzingsbesluit en de daarbij behorende redengevende omschrijving als zodanig niet worden herbeoordeeld. Deze herbeoordeling dient te worden beperkt tot nieuwe feiten en omstandigheden die de redengevende omschrijving bij het aanwijzingsbesluit in een ander daglicht plaatsen. Dit kunnen ook nieuwe

inzichten zijn omtrent de monumentwaardigheid van het object. In de eerder vermelde uitspraak van 17 februari 2010 [Red: [ECLI:NL:RVS:2010:BL4152](#)] heeft de Afdeling geoordeeld dat een bestaande aanwijzing als beschermd monument ongedaan kan en moet worden gemaakt als een pand zijn monumentale aspecten heeft verloren. Het doorhalen van een inschrijving in het register van beschermde monumenten kan worden gebaseerd op een herbeoordeling van de monumentwaardigheid op basis van de thans, ten tijde van de besluitvorming, bestaande feitelijke situatie. De minister heeft hier meer ruimte dan de rechtbank in haar uitspraak veronderstelt.

De feitelijke situatie op het moment dat de minister beslist over het al dan niet doorhalen van de inschrijving kan dus met zich brengen dat de minister een pand niet meer monumentwaardig acht. De minister heeft op dit punt beoordelingsruimte. Komt hij tot de conclusie dat het pand niet meer monumentwaardig is, dan ligt doorhaling van de inschrijving in de rede. Indien een pand nog steeds als monument kan worden aangemerkt, dient de minister het algemene belang bij het behoud van het pand als monument af te wegen tegen de door de verzoeker om doorhaling gestelde belangen bij beëindiging van de monumentenstatus (zie de eerder vermelde uitspraak van de Afdeling van 28 september 2016). De minister heeft hierbij beleidsruimte.[...]

9. [...] In de adviezen is onvoldoende ingegaan op criteria als cultuurhistorische waarden, situationele en ensemblewaarden, gaafheid en herkenbaarheid en zeldzaamheid. De minister heeft deze adviezen ten onrechte aan het besluit [...] [red: op bezwaar] ten grondslag gelegd. Het besluit [...] is genomen in strijd met de artikelen 3:2 en 7:12, eerste lid, van de Awb.

[...] 10. De rechtbank heeft het besluit [...] terecht vernietigd, maar ten onrechte zelf voorzienend het verzoek om doorhaling van de inschrijving afgewezen, nu de minister beslissingsruimte heeft en niet uitgesloten is dat de minister zijn besluit na herstel van het daaraan klevende gebrek kan handhaven. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:76](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2020, 48

Tweede tussenuitspraak ABRS, 15-01-2020, 201900194/2/A2

college van burgemeester en wethouders van Schiedam.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. Uitsterfconstructie in planregels nieuwe bestemmingsplan "Havens". Verwijzing naar eerste tussenuitspraak ABRS 21-08-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2813](#).

Het college dient ervan uit te gaan dat [appellant] als gevolg van de inwerkingtreding van het bestemmingsplan "Havens" in een nadeliger positie komen te verkeren, omdat het gebruik van zijn bedrijfswoning is beperkt. Het ligt vanwege de gebreken die kleven aan de twee door Thorbecke opgestelde adviezen in de rede dat het college een andere deskundige verzoekt advies aan

hem uit te brengen over de aanspraak van [appellant]. De Afdeling geeft het college ter overweging mee de door [appellant] geleden planschade in natura te vergoeden, door de beperkingen die het bestemmingsplan "Havens" met zich brengt op te heffen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:79](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 49

MK Rechtbank Overijssel, 09-01-2020 (publ. 14-01-2020), AWB 18/2006 en AWB 19/691

Gedeputeerde Staten van Overijssel, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

NATUURBESCHERMING. Vergunning voor het jaarrond doden van ganzen in het kader van schadebeheer en bestrijding op agrarische percelen in en rond een zevental Natura 2000-gebieden. De activiteit moet als een project worden aangemerkt als bedoeld in artikel 2.7, derde lid, onder a, van de Wnb en niet als een andere handeling als bedoeld in artikel 2.7, derde lid, onder b, van de Wnb.

[...] vergunning verleend voor het jaarrond doden van grauwe ganzen, kolganzen en brandganzen met behulp van het geweer in het kader van schadebeheer en bestrijding op agrarische percelen in en rond een zevental Natura 2000-gebieden in Overijssel. [...]

[...] De rechtbank stelt vast dat verweerder in de verleende vergunning op grond van de Wnb overwogen heeft dat door de afschot van ganzen significant negatieve effecten op enkele Natura 2000-gebieden niet zijn uit te sluiten en dat daarom sprake is van een vergunningplichtige activiteit. Naar het oordeel van de rechtbank volgt hieruit dat de activiteit waar vergunning voor is aangevraagd als een project moet worden aangemerkt als bedoeld in artikel 2.7, derde lid, onder a, van de Wnb. De activiteit kan immers significante gevolgen hebben voor de desbetreffende Natura 2000-gebieden en er is geen sprake van een activiteit die direct verband houdt met of nodig is voor het beheer van een Natura 2000-gebied.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de aangevraagde activiteit ten onrechte aangemerkt als een andere handeling in de zin van de Wnb. Dat betekent dat verweerder bij zijn beoordeling ten onrechte artikel 2.7, derde lid, onder b, juncto artikel 2.8, negende lid, van de Wnb heeft toegepast. Verweerder onderscheidenlijk de aanvrager van de vergunning had een passende beoordeling in de zin van artikel 2.8 van de Wnb moeten maken. Deze passende beoordeling ontbreekt. De beroepen zijn reeds om die reden gegrond. [...]

[ECLI:NL:RBOVE:2020:82](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2020, 50

MK ABRS, 15-01-2020, 201902024/1/A2

dagelijks bestuur van het Waterschap Brabantse Delta.

WATERWET. Afwijzing verzoek om schadevergoeding. De reikwijdte van de zorgplicht van het dagelijks bestuur is niet van betekenis voor het bepalen van de omvang van het nadeel dat [appellant] heeft geleden als gevolg van de wijziging van de legger en daarmee voor de beslechting van dit geschil niet ter zake. Het dagelijks bestuur is in andere procedures waarin de reikwijdte van de zorgplicht aan de orde komt niet gebonden aan hetgeen de rechtbank - ten overvloede - over de zorgplicht heeft overwogen. De Afdeling ziet daarom geen reden in te gaan op hetgeen de rechtbank hierover heeft overwogen.

[ECLI:NL:RVS:2020:93](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 51

MK CRvB, 15-01-2020, 17/1409 WAO

Raad van bestuur van het Uvw.

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. MEDISCHE AFZAKKER. Met de rechtbank wordt geoordeeld dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij om medische redenen lager betaald werk heeft aanvaard of minder uren is gaan werken. Noch de stukken die in beroep reeds bekend waren, noch de stukken die in hoger beroep aan het dossier zijn toegevoegd, bieden hiervoor aanknopingspunten. Anders dan door appellante ter zitting van de Raad is betoogd, blijkt niet dat zij, voor zij in 1990 uitviel, een managementfunctie had. Uit de stukken die het Uvw na de zitting heeft overgelegd blijkt dat appellante destijds werkzaam was als serveerster. Appellante heeft geen stukken overgelegd waaruit iets anders blijkt. Appellante is vervolgens, na een opleiding in die richting te hebben gevolgd, gaan werken als receptioniste/telefoniste. Van een situatie waarin zij om medische redenen lager gekwalificeerd en dus lager beloond werk heeft aanvaard, is dan ook geen sprake. Dat appellante tot zij in 1990 uitviel, meer uren per week werkte dan voor zij in 1999 uitviel is duidelijk. Echter, nergens blijkt uit dat zij om medische redenen haar aantal uren heeft teruggebracht. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2020:76](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2020, 52

MK ABRS, 15-01-2020, 201902790/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Algemene Plaatselijke Verordening 2008 (Apv) 2.10 lid 1 aanhef en onder e

APV. OPENBARE ORDE. SLUITING WINKEL. Explosief (echte en op scherp staande handgranaat) aan deurklink winkel. De burgemeester mocht de winkel van [appellant] gedurende vier weken sluiten. Deze sluiting acht de Afdeling in het geval van [appellant] niet onredelijk lang. Daarbij is van belang dat ten tijde van het besluit de winkel van [appellant] de eerste winkel was waarbij een handgranaat was geplaatst. Op dat moment waren er geen aanknopingspunten om misbruik van de sluitingsbevoegdheid aan te nemen. [...] De burgemeester heeft conform het sluitingsbeleid besloten de sluiting na vier weken op te heffen. Dat [appellant] als gevolg van de sluiting financieel nadeel heeft geleden, maakt, gezien de ernst van het incident, de sluiting niet onevenredig. [...] Verder volgt de Afdeling [appellant] niet in zijn betoog dat de sluiting ook in strijd met het VWEU en de Dienstenrichtlijn is. Dit betoog gaat namelijk uit van de veronderstelling dat de sluiting onevenredig is. Dat is niet het geval.

[ECLI:NL:RVS:2020:83](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2020, 53

MK ABRS 15-01-2020, 201809979/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen, appellant.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen 12 lid 2

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. DWANGSOM NIET TIJDIG BESLISSEN. De herziening van een definitieve toekenning valt niet onder de reikwijdte van paragraaf 4.1.3.2 van de Awb

[...] 3.2. Uit artikel 12, tweede lid, aanhef, van de Awir volgt dat paragraaf 4.1.3.2 van de Awb, inhoudende de dwangsom bij niet tijdig beslissen, slechts van toepassing is op beschikkingen van de Belastingdienst/Toeslagen tot toekenning van de tegemoetkoming, bedoeld in artikel 14 van de Awir, alsmede beslissingen op bezwaarschriften tegen deze beschikkingen. In deze zaak gaat het niet om een in artikel 14 genoemd besluit of een beslissing op bezwaar tegen een dergelijk besluit, maar om een beslissing op bezwaar tegen een beslissing om al dan niet tot herziening van zorgtoeslag over te gaan. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de herziening van een definitieve tegemoetkoming voor de toepassing van paragraaf 4.1.3.2 van de Awb niet op één lijn kan worden gesteld met een definitieve tegemoetkoming. Verwijzing naar ABRS 12-12-

2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:4037](#)). Een andere opvatting zou ook niet goed te verenigen zijn met het feit dat herziening van tegemoetkomingen ook plaatsvindt zonder aanvraag hiertoe, terwijl artikel 14 van de Awir ziet op een tegemoetkoming op aanvraag en de dwangsomregeling is bedoeld om het niet tijdig nemen van een besluit op aanvraag tegen te gaan. De geschiedenis van de totstandkoming van de Awir (Kamerstukken II 2011/12, 33 005, nr. 7) biedt geen aanknopingspunten om tot een ander oordeel te komen.

Dit betekent dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de herziening van een definitieve toekenning onder de reikwijdte van paragraaf 4.1.3.2 van de Awb valt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:78](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Drank- en horecawet

JnB2020, 54

MK ABRS, 15-01-2020, 201901939/1/A3

burgemeester van Oosterhout.

Drank- en Horecawet (Dhw) 20

DRANK- EN HORECAWET. HANDHAVING. VERSTREKKEN ALCOHOL. LEEFTIJD 18. Artikel 20, eerste lid, is, afgezien van de uitzondering in het derde lid, reeds overtreden indien alcoholhoudende drank is verstrekt zonder dat de leeftijd van de ontvanger van de drank is vastgesteld. Voor de vraag of deze bepaling is overtreden, is niet bepalend wat de leeftijd van de ontvangers van de alcoholhoudende drank is.

In dit geval kan het boeterapport niet de conclusie dragen dat de jonge toezichthouders niet onmiskenbaar de leeftijd van 18 jaar hadden bereikt.

[...] dwangsom [...] ingevorderd wegens het verstrekken van alcoholhoudende drank aan een persoon van wie niet is vastgesteld dat deze de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

[...] 7.1. In artikel 20, eerste lid, van de Dhw is bepaald dat het verboden is alcoholhoudende drank te verstrekken aan een persoon van wie niet is vastgesteld dat deze de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. Dit betekent dat alleen alcoholhoudende drank mag worden verstrekt aan iemand bij wie deze vaststelling wél heeft plaatsgevonden. Artikel 20, eerste lid, is dus, afgezien van de uitzondering in het derde lid, reeds overtreden indien alcoholhoudende drank is verstrekt zonder dat de leeftijd van de ontvanger van de drank is vastgesteld. Voor de vraag of deze bepaling is overtreden, is niet bepalend wat de leeftijd van de ontvangers van de alcoholhoudende drank is. Het in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 20 van de Dhw vermelde doel van deze bepaling maakt dit niet anders. Het doel om zo veel mogelijk te voorkomen dat alcoholhoudende drank wordt geschonken aan personen die de vereiste leeftijd nog niet hebben bereikt, wordt bovendien ook gediend door voorafgaand aan de verstrekking van alcoholhoudende drank de leeftijd van de betrokkene te controleren. De rechtbank heeft terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat de burgemeester misbruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid tot handhaving van artikel 20 van de Dhw.

[...] 8.2. De Afdeling is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat het boeterapport niet de conclusie kan dragen dat de jonge toezichthouders niet onmiskenbaar de leeftijd van 18 jaar hadden bereikt. Daarvoor is bepalend dat hun identiteit niet is bekendgemaakt en dat vrijwel geen gegevens over hen beschikbaar zijn. De niet toegelichte stelling in het boeterapport over kleding, lichaamstaal, uiterlijk en gedrag van de toezichthouders en het feit dat zij destijds slechts enkele jaren ouder dan 18 jaar waren, zijn onvoldoende. Onder deze omstandigheden is niet na te gaan of de burgemeester op basis van het boeterapport en het relaas van bevindingen terecht heeft aangenomen dat [...] op [...] artikel 20 van de Dhw heeft overtreden. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de burgemeester zijn besluit hierop heeft mogen baseren. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:98](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Inreisverbod

JnB2020, 55

Rechtbank Den Haag, 19-12-2019 (publ. 15-01-2020), AWB 19/673

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Schengenuitvoeringsovereenkomst 25 lid 2

INREISVERBOD. Inreisverbod mogelijk ondanks verblijfsvergunning Spanje gelet op het arrest van het HvJ van 16 januari 2018.

6.2 De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder een inreisverbod heeft kunnen opleggen, ondanks het feit dat eiser in het bezit is van een verblijfsvergunning voor Spanje. Het Hof van Justitie van de EU (het HvJ) heeft in het arrest van 16 januari 2018 [[ECLI:EU:C:2018:8](#)] overwogen dat het doel van artikel 25, tweede lid, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst is 'het voorkomen van een tegenstrijdige situatie waarin een derdelander enerzijds beschikt over een door een overeenkomstsluitende staat afgegeven geldige verblijfstitel en anderzijds ter fine van verwijdering van toegang gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem'. Tussen de betreffende lidstaten dient op grond van dit artikel een overlegprocedure plaats te vinden. Uit punt 58 van het arrest volgt dat als de lidstaat die de verblijfstitel heeft afgegeven besluit om deze niet in te trekken, de andere lidstaat de signalering moet intrekken en deze – indien nodig – moet omzetten naar een signalering op zijn nationale lijst. Door het inreisverbod op te nemen in OPS en de Spaanse autoriteiten op de hoogte te stellen van het strafvonnis en hen te vragen of zij aanleiding zien het verblijfsrecht van eiser in te trekken, alvorens eiser te registreren in het SIS, heeft verweerder in lijn met de jurisprudentie van het HvJ gehandeld. Bovendien volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 26 januari 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:272](#)) dat indien een derdelander in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning, dit niet in de weg staat aan het opleggen van een inreisverbod. Dat ter zitting is gebleken dat de Spaanse autoriteiten tot

op heden niet hebben gereageerd op het verzoek van verweerder, doet aan het voorgaande niets af.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:14323](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 56

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 22-11-2019 (publ. 13-01-2020), NL19.26504

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59, 64

VREEMDELINGENBEWARING. Toewijzing voorlopige voorziening in artikel 64-procedure betekent dat vreemdeling niet mag worden uitgezet, maar levert geen rechtmatig verblijf op. De vreemdelingenbewaring op grond van artikel 59 van de Vw 2000 blijft daarom rechtmatig.

7. De rechtbank volgt de hiervoor aangehaalde overweging [[ECLI:NL:RBSGR:2011:BU5804](#)]. In aanvulling daarop overweegt de rechtbank dat artikel 8, onder h, van de Vw 2000 in het verlengde ligt van artikel 8, onder f en g, van de Vw 2000, in die zin dat het regelt wanneer er rechtmatig verblijf is nadat de vreemdeling niet meer in afwachting is van de beslissing op zijn aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, maar inmiddels een beslissing op die aanvraag om een verblijfsvergunning is genomen en de vreemdeling daartegen een rechtsmiddel heeft ingesteld. De aanvraag om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 is geen aanvraag die strekt tot verlening van een verblijfsvergunning.

8. Dat betekent dat de wet ruimte laat voor de situatie dat een vreemdeling krachtens een voorlopige voorziening niet mag worden uitgezet, maar geen rechtmatig verblijf heeft. Verder is rechtmatig verblijf, als artikel 64 van de Vw 2000 wordt toegepast, op grond van artikel 8, onder j, van de Vw 2000 niet te beschouwen als een vorm van (voortgezette) toelating.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:14297](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2020, 57

ABRS, 15-01-2020, 201908292/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 91 lid 2

PROCESRECHT. Motivering door de Afdeling met korte standaardzinnen waarom zij een uitspraak met toepassing van artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 afdoet.

[ECLI:NL:RVS:2020:62](#)

Bovenstaande uitspraak en de uitspraken met zaaknummers 202000049/1 en 202000049/2, [ECLI:NL:RVS:2020:63](#) en 201909349/1, [ECLI:NL:RVS:2020:64](#) zijn voorbeelden van algemene toelichtende zinnen die zowel voor het hoger beroep van de vreemdeling als de staatssecretaris kunnen worden gebruikt. De uitspraak met zaaknummer 201901369/1, [ECLI:NL:RVS:2020:61](#) geldt specifiek voor het hoger beroep van de staatssecretaris. Binnenkort zal ook in een vijfde categorie, eveneens voor het hoger beroep van de staatssecretaris, een uitspraak worden gedaan.

Zie verder het [persbericht](#) van de Afdeling dat bij deze uitspraken is uitgebracht.

JnB2020, 58

MK ABRS, 13-01-2020, 201907654/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EU Handvest 6

PROCESRECHT. Gelijktijdige behandeling samenhangende zaken. De enkele omstandigheid dat de maatregel van bewaring en het terugkeerbesluit en inreisverbod twee dagen na elkaar zijn genomen, maakt niet dat er geen sprake meer is van een samenhang.

1.3. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is sprake van een samenhang tussen de maatregel van bewaring en het terugkeerbesluit en inreisverbod, omdat de maatregel van bewaring niet zonder het terugkeerbesluit had kunnen worden opgelegd. Ook zijn de aan beide besluiten ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden grotendeels hetzelfde, zodat gelijktijdige behandeling niet bezwarend was. De enkele omstandigheid dat de besluiten twee dagen na elkaar zijn genomen, maakt niet dat er geen sprake meer is van een samenhang.

Zoals volgt uit voornoemde uitspraak van de Afdeling van 24 januari 2014 [[ECLI:NL:RVS:2014:206](#)], heeft de vreemdeling met de in 1.1. genoemde aanvulling op het beroepschrift van 26 september 2019 tevens beroep ingesteld tegen het terugkeerbesluit en het inreisverbod. Daarom klaagt hij terecht dat de rechtbank het beroep tegen dat besluit, gelijktijdig met het beroep tegen de maatregel van bewaring, had moeten beoordelen.

[ECLI:NL:RVS:2020:57](#)

[Naar inhoudsopgave](#)